

Slovzim

Olepený sentimentem přešlapuji,
stydící se stromy nevnímám,
už rozmlženou tě vdechuji
přes roušku nebudoucích rán.

Inflací barev klesám v ceně,
smutním se větví bez listí
Z významů mnoha vzalas jeden,
řeka prý není, mosty tlí..

Kde končíš ty

Vanu si krajinou tvých pohledů
Šťastný, že unik' jsem času
Jsem jedna z čárek tvých úsměvů.

Ztrácím se, když se ohlédneš,
podobný oku u klíčové dírky,
Bojím se, že mě vymažeš,
jako vzkaz na zamřazeném zrcadle.

Rodím se tisíckrát ve tvých vlasech,
Zhasínám při smutnění,
Objímám stín, jenž necháváš zde,
když odcházíš...

Nebo

.. nebo..

se prostě zapomeneme
Nevyslovím poslední slabiku
Ty křídou **začmáráš** srdce vyryté na zdi
Vytřepáme peřinu, nasáklou vůní našeho snění

..pokud by šlo ...

vymazat déšť,
co nás zmáčel pod modrým nebem bez mraků
Neslyšet, jak tvé jméno
rozprášilo plaché ptačí hejno
Nevidět pod ledovým krunýřem oči, zářící životem

... nejde

N e o b l é k a t s i t ě v k a Ź d ě m s n u

Déšť

Pomalu stéká po tváři,
déšť tisíci stýskání
po vůni dechu,
kterou si v sobě nesu
od posledního setkání
s šumem lesa a cesty polem
a dlaní tvých,
jež hladily
i ticha hlasů v našich očích,
co tolik řekly,
ač mlčely.

Nedočkavý průnik

Uzavřená papírovou mříží
unikáš ke mně.

**Chytám tě očima,
prsty si povídáme.**

V přítmi věže z veršů
k sobě letí
spěchající touhy v ukradených hodinách.

**Naše rty jsou jejich
nedočkavý průnik.**

Zmáčení vášní,
propletené ruce se vrhnou
v semaforu našeho loučení
na věky uvěznit červenou.